त एव निधनं यान्ति वल्मीकोदरसर्पवत् ॥ २०१ ॥

तच्च श्रुत्वा स्वयमरिमर्दनो ऽप्येवं समर्थितवान्। तथा चानुष्ठितं दृष्ट्वात्तलीनिं विहस्य रक्ताक्षः पुनरब्रवीत्। कष्टं कष्टं। विनाशितो ऽयं भवद्भिरन्यायेन स्वामी। उक्तं च।

अपूज्या यत्र पूज्यन्ते पूज्यानां तु विमानता। ५
त्रीणि तत्र प्रवर्तन्ते दुर्भिक्षं मरणं भयं ॥ २०२ ॥

तथा च। प्रत्यक्षे ऽपि कृते पापे मूर्खः साम्ना प्रशाम्यति।
रथकारः स्वकां भार्यां सज्ञारां शिरसावहत् ॥ २०३ ॥

मन्त्रिणः प्राहुः। कथमेतत्। रक्ताक्षः कथयति। अस्ति कस्मिं कथा श्चिदधिष्ठाने वीरधरो नाम रथकारः। तस्य भार्या कामदमिनी। सा ॥११॥ च पुंश्चली जनापवादसंयुक्ता च। सो ऽपि तस्याः परीक्षणार्थं व्यचिन्तयत्। कथं मयास्याः परीक्षणं कर्तव्यं। उक्तं च यतः।

यदि स्यात् पावकः शीतः प्रोक्षो वा शशलाञ्छनः।
स्त्रीणां च तत् सतीत्वं स्याद्यदि वा दुर्जनो हितः ॥ २०४ ॥

जानामि चैनां लोकवचनादसतीं। उक्तं च। १५

यच्च वेदेषु शास्त्रेषु न दृष्टं न च संश्रुतं।
तत् सर्वं वेत्ति लोको ऽयं यत् स्याद्ब्रह्माण्डमध्यगं ॥ २०५ ॥

एवं सम्प्रधार्य भार्यामवोचत्। प्रिये प्रभाते ऽहं ग्रामान्तरं यास्यामि। तत्र कतिचिद्दिनानि लगिष्यन्ति। तत् त्वया किमपि पाथेयं मम योग्यं विधेयं। सापि तद्वचनं श्रुत्वा हर्षितचित्ता सौत्सुक्या सर्वकार्याणि २० सन्त्यज्य सिद्धमन्नं घृतशर्कराप्रायमकरोत्। अथवा साधिदमुच्यते।

दुर्दिवसे घनतिमिरे वर्षति जलदे महाटवीप्रभृतौ।
पत्युर्विदेशगमने परमसुखं जघनचपलायाः ॥ २०६ ॥

अथासौ प्रत्यूष उत्थाय स्वगृहान्निर्गतः। सापि तं प्रस्थितं विज्ञाय प्रहसितवदनाङ्गसंस्कारकर्म कुर्वाणा कथञ्चित् तद्दिनमत्यवाहयत्। २५